

MAHMUD ESAD KARABACAK

GEÇ DE OLSA

Gençliğini, köpeğin önüne atılan kemik misali A, B, C şıklarına adanmış; bir ara "D" ile tanışmış; şükür ki "E" den sonra kimsenin yüzünü görmemişti. Ama o, gençliğini heba ettiğinin farkında değildi. Kurtuluş yolunun A, B, C' yi mutlu etmek olduğunu sanırdı. "Yanlış cevabı işaretlersem hayallerime ulaşamam, bu da benim sonum demek." derdi. Hayali ise mühendis olmaktı. "Mühendis olduktan sonra daha ne?" derdi. Oysaki kendini tanımaya çaba göstermemiş, kendini akıllı zanneden birkaç kişinin kuklası olmuş ve bütün bunlara rağmen kendini zirvede gören bir insandan daha da aşağısı olamazdı.

Neyse ki kurduğu sönük hayali için çabalıyordu. Çözdüğü Türkçe sorularında "Emek olmadan ekmek olmaz." ın anlamını öğrenmiş, hayatına uyarlamıştı. Evet, mühendislik güzel meslekti ama koskoca bir hayat bununla doyamazdı.

Çalıştı, çalıştı, bir daha çalıştı. İneğin ottan başını kaldırmadığı gibi o da sorulardan başını kaldırmamıştı. Tabii, en sonunda hayallerine sığmayan o büyük üniversiteyi kazandı.

Bunu yeterli görmedi. Yüksek lisanstı şimdiki hayali. Çalıştı, çabaladı, yaptı yüksek lisansını.

Ülkenin en iyi şirketinden iş teklifi aldı. Mutluluktan havalara uçmak yerine yeni hayaller peşindeydi. Kurduğu hayaller de hayal olsaydı. Alacağı yüksek maaş, varlığıyla yokluğu bir ruhunu iyice köreltmışti. Körelen ruhunun yanında aklının da ondan eksik kalır yanı yoktu. Aklından geçen tek şey paraydı. Evet, o mazlum aklı da para terörüne kurban gitmişti.

İşindeki ilk gününden itibaren sabah akşam çalışıyordu. Sabah 6' da uyanıyor, işe gidene kadar çalışıyordu. Mesai saati boyunca masadan kalkmıyor, bazen yemek yemeyi bile unutuyordu. Üstelik evde de boş durmuyor, gece geç saatlere kadar çalışıyordu. Eee, patronun da sol eli kaşınmaya başlamıştı. Zaten şirketin bu noktalara gelmesi onun gibi insanlar sayesindeydi. Tam ortasından bir ip geçirilmiş, parayla yıkanmış beyinler...

Bir süre sonra verilen işleri yetiştirememeye başladı. Her gün patrona bahanelerle geliyor, en kısa sürede toparlanacağını söylüyordu. Ama her geçen gün yetiştiremediği işler artıyor, daha da kötüsü bu durumun nedenini bilmiyordu. "Zengin değil miyim? Zenginim. Güzel bir evim, son model arabam var. Mutlu olabilmek için daha ne gerekir ki? Patron da çok abartıyor canım!" diyordu. Doğru mu söylüyordu, bunu ona zaman gösterecekti?

Son zamanlarda performansının düşmesinin nedeni yine paraydı. Benimsediği tek düşünceye ihanet etmişti: "Emek olmadan ekmek olmaz." Para burnumun dibindeyken neden çalışıyorum? Gereken tek şey biraz şans." diyordu. Bu düşüncelerin rahatlığı sabahleyin gelen bir mesajla birlikte yok oldu. Mesajda "Kovuldunuz." yazıyordu. Kötü gidişattan kendisi sorumlu tutulmuş, bu konuda kendisine dava açılmıştı. Ağlıyordu. Oysaki ruhu körelmişti, değil mi? Bu gozyaşları bir bitişin başlangıcıydı.

Dava sonunda sahip olduğu hemen hemen her Őeye el konulmuŐ, cebindeki paranın çoğunu da vermek zorunda kalmıŐtı. Akklı paranın hizmetçisiydi ya. Aklını kaybetti adeta. Ne yaptığını ne yapacağını bilmiyordu. İŐte hayat böyle iniŐli çıkıŐlıydı, ülkenin en iyi mühendislerinden biriyken bir garip deli oluvermiŐti.

Bir gece rüyasında biri kendisine Őöyle diyordu: “Elindeki kelepçeleri sök, ayağındaki zincirleri kır, en önemlisi gözlerindeki perdeyi arala. Őayet gerçekleri göremezsen ne elin ne ayağın sana deva olur. Ancak bu uzun bir yolculuk, yolda karşıdan da gelenler olacaktır. Bazıları yolun başındakileri çağırarak için geri dönüyor, bazıları da yolun sonundakilere katlanamadığından. Sabır ve cesaretini sakın yanından eksik etme!”

Uyandı, neydi o sözler? Kalp atışı hızlanmış, içinde bir kıpırtı oluşmuştu. Heyecanlanmış, o körelen ruhu canlanmıştı. Sanki dünyaya yeni gelmiş gibiydi. Çünkü bu duyguları en son hayatı anlamaya çalıştığı yedili yaşlarındaiken hissetmişti.

Bir oraya bir buraya dolanıyordu. Rüyasında işittiklerini düşünmüş, Őimdi ne yapacağını tartışıyordu. Birkaç aydır işsizdi. Son hadiselerden sonra kimse onu işe almıyordu. Ama iş bulmalıydı veya o işi kendi çabalarıyla yaratmalıydı.

Birkaç ay sonra... DıŐarıda kar yağıyor, hava buz kesiyordu. Kasabanın çocukları karnelerini almıŐlar evlerine neŐeyle koŐuyorlardı. O ise elinde genç bir yazarın romanını dikkatle okuyor, birkaç hafta önce yaptığı ahŐap masasının üstünde çayının dumanları yükseliyordu. İki çocuk bir ellerinde karneleriyle çıkageldi. Yalnız birinin diğer elinde para vardı. Öbür çocuğun diğer eli bomboŐtu. “Karnelerinizi gösterin bakalım.” dedi gülerek. Parası olan çocuğun dersleri tamdı, herhangi bir eksiği gözükmiyordu. Diđerisi ise sınıfta kalmaktan ucu ucuna kurtulmuştu. AnlaŐılan anne babası bu yüzden para vermemiŐti. Parası olan çocuk alacağını aldı ve tam kapıdan çıkıyorlardı ki “Bekleyin.” dedi. Masanın üstündeki kutuya elini uzatarak en kalitelisinden iki gofret aldı. “Bunlar da benden.” dedi. Parasız çocuğun yüzü birden deđiŐti, yüzünü gülücük kapladı. Belki de bu bir gofretten daha fazlasıydı. Kendisi hiçbir Őeyin mükemmel olamayacağını daha yeni anlamıŐtı ama belki de o çocuk bu gofret sayesinde bunları çok daha erken anlayacaktı. Her düŐtüđünde bu gofreti hatırlayıp ayağa kalkacak hatta bazen “İyi ki düŐmüşüm.” diyecekti. Sadece mutluluk değildi; sabırdı, umuttu, cesaretti hatta koskoca bir hayattı. En önemlisi de insan olmaktı.